

ΟΙ ΕΝΤΑΦΙΑΣΘΕΝΤΕΣ ΖΩΝΤΕΣ.

(Δήγημα Ἑλβετικού)

Μετάφρασις ἐλευθέρα ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.

(Ἰδὲ προηγουμένον φύλλον.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ὁ Παπποῦς καὶ ὁ ἔγγονος.

Ἐξυπνήσαντες τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν εὐρον, ὅτι ἡ χιὼν ἐξηκολούθει νὰ πίπτῃ, ὁ δὲ γέρον ἐξέφρασε τοὺς φόβους του περὶ τῆς στέγης τοῦ κτηνοστασίου, εἰπὼν, « Τὸ βάρος τῆς χιόνος εἶναι πολὺ μεγαλειότερον παρ' ὅτι ἡ στέγη δύναται νὰ βαστάσῃ· ἐπομένως πρέπει νὰ τὴν ἐλαφρώσωμαι, ἀπορριπτοντες μέρος τῆς χιόνος. »

« Αὐτὸ δύναμαι νὰ κάμω εἰς ὀλίγας στιγμᾶς, » — εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, καὶ λαθὼν τὸ πτυάριον διηρθύθη πρὸς τὴν θύραν, ἀλλ' ἡ χιὼν εἶχε πέσει τόσον πολλή, ὥστε ἐκοπίασε πολὺ ἕως οὗ τὴν ἀνοίξῃ.

Τούτου γενομένου ἀνέβη ἐπὶ τῆς στέγης καὶ μετὰ τινων ὠρῶν κοπιαστικὴν ἐργασίαν, κατάρθωσε νὰ ἀφαιρέσῃ τὸ μεγαλειότερον μέρος τῆς χιόνος, ἀφῆκεν ὅμως στρώμα τι ἐνδὸς ποδὸς πάχους, διὰ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς προφυλακτικὸν μέσον κατὰ τοῦ φύχους ἔξωθεν καὶ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐσωτερικὴν τοῦ κτηνοστασίου θερμότητα ἀπὸ τοῦ νὰ ἐξέρχεται, διότι ἡ χιὼν, ὡς γνωστὸν, εἶναι κακὸς θερμαγωγὸς, δυσκόλως δηλ. μεταδίδεται δι' αὐτῆς ἡ θερμότης, καὶ διὰ τοῦτο εἰς τὰ βόρεια κλίματα πίπτουσα ἐπὶ τῆς γῆς πρὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ πάγου, προφυλάττει τὰ γεννήματα, τὰ ὁποῖα σπεύρονται κατὰ τὸ φθινόπωρον, μέχρι τῆς ἀνοίξεως, ὅτε διὰ τῆς θερμότητος τοῦ ἡλίου ἀναλουμένη χρησιμεύει καὶ ἀντὶ βροχῆς πρὸς φύτρωσιν καὶ ἀνάπτωσιν αὐτῶν.

Ἀποῦ ἐτελείωσε τὴν ἐργασίαν ταύτην ὁ Ἰάκωβος, βίψας βλέμμα εἰς τὰ πέριξ καὶ ἰδὼν τὸν ὀρίζοντα σκοτεινὸν καὶ τὴν χιὼνα εἰσέτι πίπτουσαν, ἐνεθυμήθη τὰς ἱστορίας, τὰς ὁποίας εἶχεν ἀναγνώσει περὶ τῶν Πολικῶν χωρῶν, πῶς οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖ ἀναγκάζονται νὰ μένωσιν ἐγκλεισμένοι εἰς τὰς καλύβας τῶν ἐπὶ πολλοὺς μῆνας ἕνεκα τοῦ χειμῶνος καὶ τοῦ φύχους, καὶ ἤρχισε νὰ μελαγχολῇ. Ὅταν δὲ κατέβη εἰς τὸ κτηνοστάσιον, ὁ ἀγαθὸς γέρον παρετήρησε τὸ συνωφρῶνόμενον πρόσωπόν του καὶ ἀπεφάσισε νὰ εὕρῃ ἀσχολίαν τινα, διὰ τῆς ὁποίας νὰ διασκεδάσῃ τὴν μελαγχολίαν του.

« Ἀποῦ ἡ θεία Πρόνοια οὕτως ἠδδόκησε νὰ ἐγκλεισθῶμαι ἐνταῦθα, ὡς ἐξετάσωμαι καλῶς τί καὶ τί ἔχομεν διὰ τροφήν καὶ θερμασίαν, διὰ νὰ τὰ διευθετήσωμαι ἀναλόγως, ὥστε νὰ μὴ πάθωμαι οὔτε ἐκ τῆς πείνης, οὔτε ἐκ τοῦ φύχους εἶπεν ὁ γέρον.

« Καὶ πρῶτον μὲν ὡς ἐξετάσωμαι πόσον χόρτον ἔχομεν διὰ τὴν Ῥόζαν, διότι ἐκ τοῦ γάλακτος αὐτῆς ἐξαρτᾶται ἡ ζωὴ μας. »

Οὕτω λοιπὸν προπορευομένου τοῦ Ἰακώβου μὲ τὸν λύχον, ἤρχισεν ἡ ἐξέτασις τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ κτηνοστασίου.

« Ἰδοὺ ἕνας σωρὸς σανοῦ! » — ἐξεφώνησεν ὁ Ἰακώβος μετ' ὀλίγον.

« Καλὰ, » εἶπεν ὁ γέρον, — « αὐτὸς φαίνεται ἀρκετὸς νὰ διατηρήσῃ τὴν Ῥόζαν ἀπὸ πολλοὺς μῆνας. »

« Ἐδῶ εἶναι καὶ μερικαὶ πατάται, » — εἶπεν ἐκ νέου τὸ παιδίον.

« Εἶναι εὐτόχημα, ὅτι ἐλησμονήθησαν ἐδῶ, » — εἶπεν ὁ γέρον. — « διότι θὰ μᾶς ᾔνοι καὶ πολλὸν χρήσιμοι. »

Κατόπιν εὐρον εἰς τὸν σταῦλον ἀρκετὴν ποσότητα ἔβλων. « Ταῦτα πρέπει νὰ μεταχειριζώμεθα μὲ πολλήν φειδωλίαν, — εἶπεν ὁ γέρον, διότι χωρὶς ὀλίγου τοῦλάχιστον πυρὸς δὲν θὰ δυνήθωμαι νὰ ζήσωμαι ἐδῶ μῆσα χωρὶς τινος σκεπάσματος. »

Ἐκτὸς τῶν ἔβλων εὐρον μετ' ὀλίγον καὶ μικρὸν τινα σωρὸν κουκουναριῶν, τὰς ὁποίας ὁ πατήρ τοῦ Ἰακώβου εἶχε συναξει διὰ τὰ παιδιὰ του, ἀλλὰ τὰς ὁποίας εἰς τὴν βίαν του ἐλησμονήσεν.

« Καὶ αὐταί, — εἶπεν ὁ γέρον, — εἶναι χρήσιμοι εἰς ἡμᾶς· διότι τὰ μὲν κουκουναρία δυνάμεθα νὰ μεταχειρισθῶμεν εἰς τροφήν, τοὺς δὲ κώνους πρὸς φωτισμὸν καὶ θερμασίαν. »

Ἐξετάσαντες κατόπιν τὰ ἀρμάρια εὐρον ὀλίγα παξιμαῖα, ὀλίγον κοπανισμένον καφφέ καὶ ὀλίγον χοίρειον πάχος.

« Τὸ πάχος τοῦτο θὰ μᾶς χρησιμεύσῃ πολὺ, » — εἶπεν ὁ Ἰακώβος.

« Μάλιστα, — ἀπεκρίθη ὁ γέρον· ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ τὸ μεταχειρισθῶμεν πρὸς μαγειρεῦμα, ἀλλὰ πρὸς φωτισμὸν, ἐὰν κατὰ κακὴν τύχην τελειώσῃ τὸ ὀλίγον ἔλαιόν μας· ἐκτὸς ἂν προτιμᾶς νὰ εὐχαριστήσῃς τὴν γεῦσίν σου καὶ νὰ μένης εἰς τὸ σκότος! »

« Μοὶ ἀρέσει τὸ φῶς κάλλιον, — εἶπεν ὁ Ἰακώβος. Εἶναι τῶ ὄντι τρομερὸν νὰ διαμένῃ τις πάντοτε εἰς τὸ σκότος. »

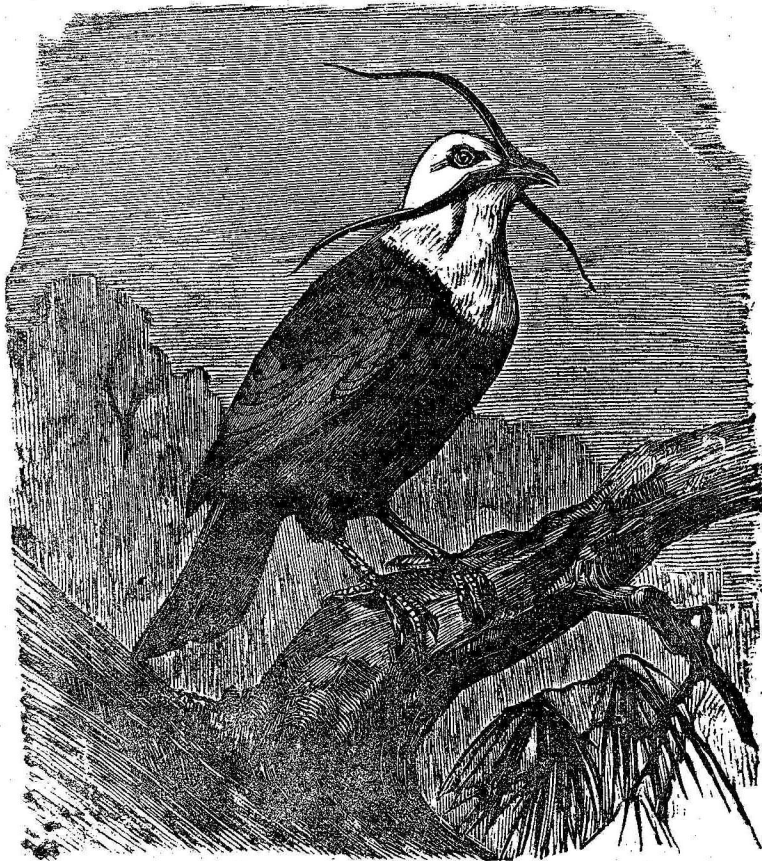
Οὕτω τὸ πάχος ἐτέθη πάλιν εἰς τὸ ἀρμάριον, ἡ δ' ἔρευνα ἐξηκολούθησεν, ἀλλ' οὐδὲν τρῶφιμον ἄλλο εὐρέθη. Εὐρον ὅμως βιβλίον τι, εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος τοῦ ὁποίου, « Μίμησις τοῦ Χριστοῦ, » ὁ γέρον ἀνεφώνησε· « ἡ Μίμησις τοῦ Χριστοῦ! ἀξιόλογον βιβλίον! διδάσκει ἡμᾶς, ὅτι τὸ μέγιστον σφάλμα, εἰς τὸ ὁποῖον ὀποπίπτουσιν οἱ ἄνθρωποι, εἶναι, ὅτι λησμονοῦν τὸν Θεὸν, καὶ ἡ μεγίστη εὐδαιμονία τὸ νὰ τὸν ἀγαποῦν! ὡς βλέπετε, τέκνον μου, ἂν καὶ μεμονωμένοι, δὲν εἴμεθα ἐντελῶς λησμονημένοι. Ἰδοὺ ἔχομεν ἀρκετὰς ζωοτροφίας

διὰ τὰ σώματά μας, καὶ τὸ βιβλίον τοῦτο διὰ τὰς ψυχάς μας. Ἄς κάμωμεν καλὴν χρῆσιν ὧν.»

Μετὰ τὸ τέλος τῶν ἐργασιῶν τῆς ἡμέρας, ὁ Ἰάκωβος ἀνέγνωσεν ἐν μέρος τοῦ ὠραίου ἐκείνου βιβλίου, ὃ δὲ γέρον δια καταλλήλου καὶ θερμῆς προσευχῆς εὐ-

χαρίστησε τὸν Θεὸν διὰ τὰ ἀγαθὰ τῆς ἡμέρας καὶ συστήσας τὸν Ἰάκωβον καὶ ἑαυτὸν εἰς τὴν φιλόστοργον αὐτοῦ πρόνοιαν, ἐπλαγίασαν ἐπὶ τοῦ ἀχυρίνου των στρώματος ἄνευ ἄλλου σκεπάσματος ἐκτὸς ἐνὸς μαλλίνου χραμοῦ, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἀμφοτέροι ἀπεκοιμήθησαν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΑΣΜΟΡΥΓΓΧΟΣ Ο ΚΡΕΪΛΛΙΩΤΟΣ, ΗΪΤΕ ΑΥΑΝΤΗΣ.

Ὅπως καλεῖται τὸ εἰς τὴν προκειμένην εἰκόνα περιστατόμενον περίεργον πτηνόν. Ὀνομάζεται δὲ καὶ ἀυλητῆς διὰ τὸ γλυκὸ καὶ μελλοφικόν τῆς φωνῆς του. Εἶναι δὲ πτηνὸν τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς ἐκ τῶν ποικιλοχρόων· ἀλλ' ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον κάμνει αὐτὸ κατ' ἐξοχὴν παράδοξον, εἶναι τὰ τρία βουνοειδῆ παραρτήματα, τὰ ὁποῖα ἐκφύονται ἐκ τῶν πλαγιῶν καὶ τοῦ ἄνω μέρους τοῦ θώρακος καὶ χρησιμεύουσιν ὡς στολισμὸς καὶ ὡς φέβητρον κατὰ τῶν ἐχθρῶν του· διότι ἂν καὶ συνιστάμενα ἐξ ἀδυνάτων πτερῶν, ὁ ἀυλητῆς

τοσοῦτον ἐπιδειξίως κινεῖ αὐτὰ, ὥστε ἐκφοβίξει τοὺς ἀντιπάλους του καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ ἀρπακτικὰ πτηνὰ, τῶν ὁποίων θὰ ἐγένετο εὐκόλος λεία χωρὶς τῶν ἀμυντηρίων τούτων ὀργάνων. Τὸ αὐτὸ παρατηροῦμεν καὶ εἰς ἄλλα τινὰ μικρὰ πτηνὰ, τὰ ὁποῖα προφυλάττονται ἀπὸ τῶν ἀρπακτικῶν, διὰ τῆς συνεχοῦς ὑψώσεως τῆς οὐρᾶς των, τὴν ὁποῖαν ἐκεῖνα ἐλαμβάνουσιν ὡς κέντρον, καὶ δὲν τολμοῦν νὰ τὰ προσβάλλουν.

Ὅτως ἡ θεία Πρόνοια προφυλάττει πολλάκις τοὺς ἀδυνάτους κατὰ τῶν δυνατῶν ἀντιπάλων των.